

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

'Ετος χίλια οκτακόσια κι' όγδοήκοντα όκτώ,
τό Ταμείο μας κλεισμένο και τό χέρι άνοιχτό.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

'Ο Ρωμηός τήν έβδομάδα — μόνον μιά φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — γιατί λεπτά δέν έχομε,
και' οτών 'Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπην
και εις τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νάξια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατήσ — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίνει — θά τόν φάη μαύρο φίδι.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ' ευθείας πρὸς έμέ.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Είκοσι μηνός Φλεβάρη
και μουτσούναις 'στό παζάρι

Πέντε πούντος κι' έννενηντα και άκόμη έκατόν,
κι' όλο μπάλαι μασκαράδων κι' έπισήμων πολιτών.

Μπάλ κουστουμέ του Φασουλῆ κι' ό βασιλεύς και ή Αύλή.

('Η αΐθουσα του Φασουλῆ αστράπτει εκ των φώτων
κι' εδῶ κι' εκει εϋρίσκονται συμπλέγματα ερώτων,
χρυσᾶ παραπετάσματα και τάπητες ποικίλοι,
'Αραβουργήματα πολλά και τρόπαια και στύλοι
και θρόνος εϋξ έλέφαντος κι' όλόχρυσος αυλαία,
προωρισμένα φαίνεται δια τόν βασιλέα.
'Στους τοίχους 'Ιπποκένταυροι, Βακχίδες, 'Αμαζόνες,
και του κυρίου Φασουλῆ προγονικᾶ εικόνες,
διάκοσμοι πολυτελεις αρχαίαι πανοπλίαι,
Μωσαϊκά, ψηφιδωτά, και δάφναι και θαλίαι.
'Ο Φασουλῆς ως Ρούϋ-Βλᾶς κι' ως είδος τι 'Ερνάνης
δέν φαίνεται παντάπασιν πῶς είναι μπεχλιδάνης,
ή δε κυρία Φασουλῆ, ή δέσποινα του οίκου,
ως Πομπαδούρ ή Λᾶ Βαλλιέρ του τάδε Λουδοβίκου,
αστράπτει εκ πολυειδῶν και πολυτίμων λίθων
κι' ως νύμφη τις φανταστικῆ σου φαίνεται τῶν μύθων.
Με τήν κυρίαν Περικλῆ ή Περικλῆς έμβαίνει,
ή μὲν ως Νύξ έρατεινή και άστροκεντημένη,
κι' ό Περικλέτος ως 'Οσκάρ με σκέρτσα και με χάριν,
πεντάκις ωραιότερος κι' από αυτόν τόν Πάριν).

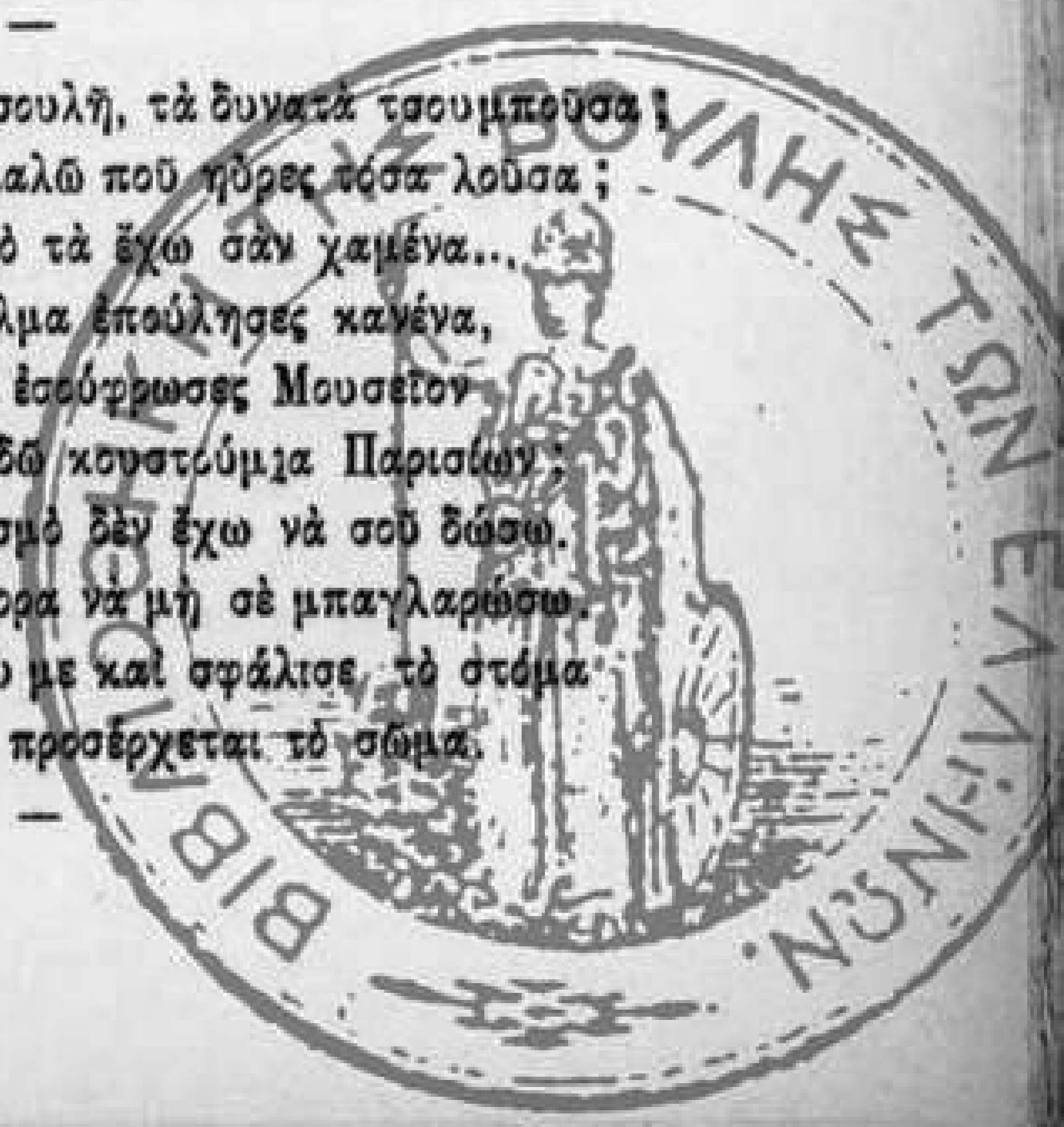
Και τό 'δικό μου Περικλῆ;

'Ο Π. Θαυμάσιον καθ' όλα.
'Ο Φ. 'Εκ Παρισίων τόφερα με μέσον του Μανσόλα.
'Η Φ. 'Αγαπητή μου Περικλῆ, τί εϋμορφο φουστάνι!...
πολύ έφφέ σε βεβαιῶ 'στόν μπάλαι πῶς θά κάνη.
'Η Π. Και τό δικό σου, σέρ μαντάμ, κτυπᾶ εϋθύς 'στά μάτια
και σαΐτεύει τῆς καρδιαίς, τῆς κάνει δηδ κομμάτια.
'Η Φ. 'Εγὼ Αδγῆς και σύ Νυκτός τό πρόσωπον θά παίξης.
'Η Π. Ζοϋρ έ νοϋ, μα σέρ μαντάμ!...
'Η Φ. Πῶς παίζεις με τας λέξεις!

('Ο Περικλῆς τόν Φασουλῆν τόν πέρνει κατά μέρος
και 'στό αυτί του όμιλει σιγά κι' ιδιαιτέρως).

'Ο Φ. 'Ω! μπὲν βενί, ω! μπὲν βενί, αγαπητοί μου φίλοι!
'Ο Π. Θα φᾶς καμμιά να σου φανῆ ό ουρανός σφοντύλι.
Σ' άρέσει τό κοστούμι μου;
'Ο Φ. Ποϋ δικάβολο τό 'βρήκες!
καθόλου δέν σ' εϋνώρισα τήν ῶρα που έμδηκες.

'Ο Π. Βρὲ τείναι τούτα, Φασουλῆ, τά δυνατά τσουμπούσα!
και δέν μου λες παρακαλῶ που ηδρες τόσα λούσα;
γιατί εϋώ μα τό σταυρό τά έχω σαν χαμένα...
μη 'στην Ευρώπη άγαλμα εϋούλησες κανένα,
ή μη τό Νομισματικόν εϋσούφρωσες Μουσείον
και μου 'κουβάλησες εδῶ κουστούμι Παρισίων;
'Ο Φ. Για δλ' αυτά λογαριασμό δέν έχω να σου δώσω.
'Ο Π. 'Απάντησέ μου γρήγορα να μη σε μπαγαλώσω.
'Ο Φ. Βρὲ άιντε ξεφορτώσου με και σφάλισε τό στόμα
διότι τῶν διπλωματῶν προσέρχεται τό σώμα.

(Οί διπλωμάται προχωρούν και είναι μία τρέλλα. . .
 πρώτος ό Μπέης Φεριδούν με άσπρη φουστανέλα,
 κατόπιν δέ ό Μονθολών με βράνα και με φέσι.
 ό Κόζεκ μ' άσπρο άντερί κι' ένα σουγιά' στη μέση,
 ό Μπούτσωφκι' ό Μπαχμέτιεφ ως είδος κουτσαδάκια,
 με κούκους 'στο κεφάλι των και άσπρα κοντοβράκια,
 ή δέ μαντάμ Μπαχμέτιεφ με τό γνωστό άμάξι
 έμβαίνει μέσα σαν πουλί που λές πως θά πετάξει,
 κι' άλλαι κατόπιν έρχονται κυρίαί όπως πρέπει
 που χαίρεται άληθινά κανένας να της βλέπη).

Ο Φ. Ευχαριστώ, με σερ κονσούλ, και σας κατά καθήκον
 διότι έτιμήσατε τον ταπεινόν μου οίκον
 και ήλθατε μ' Έλληνικά κοστούμια εις τον μπάλο
 για ν' αποδείξετε μ' αυτό, καθώς δεν άμφιβάλλω,
 ότι κι' εγώ κι' ό βασιλεύς και πάσα ή Έλλάς
 εύρίσκειται με δλους σας εις σχέσεις όμαλάς.
 Σας λέγω δέ σίρ μά παρόλ με πάσαν παρρησίαν
 πως έχει και πολιτικήν ό μπάλος σημασίαν,
 θά βελτιώσει δέ πολύ του έθνους μας τας τύχας
 κι' ουδέ θά κάμη άπ' αυτόν καλλίτερον ό Ψύχας.
 Λοπούμαι μόνον, μεξ άμί, από καρδίας πάσης
 που λείπει ό Μαρκήσιος εκείνος Κουρτοπάσης
 και δεν μας ήλθε και αυτός τό μέρος του να κάνη
 και μας άφηκε μοναχούς με τον Φεδοστιάνη.
 Έν τούτοις μ' ευχαρίστησιν κυττάζω έδω πέρα
 τον Κρατσουλέσκο, τον Λεφέβρ, και τον Δέ Λά-Βαλέρα,
 τον Ζαλακόστα, τον Μποτέν, τον Βερενίκη κι' άλλους,
 που με την παρουσία των τιμούν τους τόσους μπάλους
 και λάμπουν 'στο στερέωμα της άριστοκρατίας,
 της ύψηλής πολιτικής και της διπλωματίας.

Η Φ. Προς σας, κυρίαί Πρέσβειον, τον λόγον άπευθύνω,
 κι' ενώπιόν σας εύλαδώς και ταπεινώς προσκλίνω.
 Ό μόν μαρι έπιθυμιών τό έθνος να ύψωση
 έσκέφθη μπάλο κοστούμε νταν νότρ μεζόν να δώσει,
 έπιθυμοῦσα δέ κι' εγώ, καθόσον ειμπορέσω,
 να γνωρισθώ με δλας σας και σχέσεις να συνδέσω,
 ανοίγω του μεγάρου μου τας ύψηλάς αιθούσας
 εις δλας σας τας κόμ. ιλ φό, παρούσας και άπούσας.

(Εισέρχεται 'στην αίθουσα των κυριών τό πληθος
 με κιχλισμούς, με κάκανα και ρόδα εις τό στήθος.
 ή Αγ, ή Βάς, ή Χάτζ, ή Στάθ, ή Στά, ή Κάλ, ή Βήτα,
 ή Κάρ, ή Ψύχ, ή Αμ, ή Μιά, ή Τσίγγρ, ή Ρά, ή Ζήτα
 αλλά και άλλαι δέσπιναι καθώς και δεσποινίδες,
 που κατακόβονται γι' αυταίς πολλαίς έφημερίδες
 κι' έμεις με της ρεκλάμαις των σκοτόνομε της ώραις,
 μά πρώταις πρώταις έρχονται και του γιατροῦ ή κόραις.
 Όλαις φοροῦν διάφορα και άκριθά κοστούμια,
 ή μιá φορεί τον φερετζέ, σαλδάρι και πασσούμια,
 ή άλλη Βλάχικα χρυσά με χάντραις και γιορτάνια,
 ή άλλη πυργδεσποινα μ' όλόχρυσα φουστάνια,
 ή μία είναι μουσική γεμάτη από νόταις,
 ή άλλη δέ Μαμζέλ Νιτους και πρώτη μέσ 'στης πρώταις,
 αυτή βασίλισσα 'Ινδή και ή παρέκει γλάστρα,
 ή θάλασσα με τό νερό, ή ούρανός με άστρα,
 εκείνη πάλι γύφτισσα κι' ή άλλη βοσκοπούλα,
 άλλ' όμως μέσ 'την ταραχή και την αναμπουμπούλα
 ό Φασουλής τσιμπάκρυφά μας παντρεμένης μπράτσο,
 ή δέ κυρία Φασουλή του δίνει ένα μπάτσο).

Η Φ. Χαίρω πολύ, κυρίαί μου, πως με αυτόν τον μπάλο
 γνωρίζω σήμεραν κι' εγώ τον κόσμο τον μεγάλο
 και δράττομαι μετά χαράς αυτής της εύκαιρίας
 ν' ανοίξω σχέσεις φιλικάς με τας καλάς κυρίας.
 Πασσέ, μεντάμ, παρακαλώ, εις του χορού την σάλλα.
 κυττάξετε τί έξοδα έκάμαμε μεγάλα.
 κι' ό σύζυγός μου έχασε τώντι τά μαγάλα του
 κι' έξώδεψε ό μιζεράμπλ τά μαλλοκέφαλά του,
 και τουτο τό κοστούμι μου κοστίζει χίλια φράγκα,
 όπου τά έπληρώσαμε 'στοῦ Πχρισίου την πάγκα.

(Εισέρχεται 'στην αίθουσαν τό ύπουργείον όλον,
 και πρώτος ό πρωθυπουργός σπαυδαίον παίζει ρόλον.
 Γεμάτος από νόμερα κι' όπίσω κι' έμπροστά
 όκτω τσουδάγια, με σταυρούς 'στα χέρια του βαστά
 και όποιον βλέπει του κολλά κι' ένα σταυρό 'στο στήθος,
 ό δέ Λομβάρδος έξαλλος αναπηδά 'στο πληθος
 κι' όλο τή μύτη του φυσά ως είδος κλαρινέτο.
 και τρώει μιá μυτιά γερή από τον Περικλέτο,
 ό δέ Δραγούμης με χαρτιά μοιράζει 'στον καθένα
 ίπποτικά διπλώματα με βούλαις σφραγισμένα
 και σέρνει άπ' όπίσω του Λεδίδη άποφόρια,
 ό Θεοτόκης ναυτικός με της ξηράς βαπόρια,
 και ό Μανέτας ύστερα 'στοῦ ναυτικού τά πλάγια
 με μιá εις τό κεφάλι του μεγάλη κουκουδάγια
 ως σύμβολον μαθήσεως και κλασικής σοφίας,
 και τέλος ως συμπλήρωμα της όλης συντροφίας
 ό ύπουργός της Θέμιδος προβάλλει μέσ 'στ' άσκέρι
 με προσωπίδα έρυθράν μαί με μπαλτά 'στο χέρι
 ως Δήμιος των Ένετων και της βουλής των Δέκα,
 κι' ή Θέμις τον ακολουθεί, σεμνή άνδρογυναίκα.)

Ο Φ. Μετά χαράς σας δέχεται ή ταπεινή μου στέγη
 και ή πολλή συγκίνησις τά έντερα μου φλέγει.
 Κι' εγώ τό παν επισκοπώ ως δημοσιογράφος
 κι' εγώ μαζί σας κυβερνώ τό της πατρίδος σκάφος,
 και όταν μ' επιβλέπετε κι' εγώ σας επιβλέπω
 κι' από τον δρόμον τον κακόν τό βήμά σας εκτρέπω.
 Άλλ' όμως άς χυθη παντοῦ φαιδρότης κι' εδθυμία,
 και άν χορεύουν ποντικοί 'στοῦ κράτους τά Ταμεία
 έπάνω μας διαγελοῦν των ούρανών οί θόλοι
 και άς συμπράξωμεν κοινώς κι' άς έργασθώμεν όλοι
 με σουαρέδες δυνατούς, με γεύματα και μπάλους
 να εύρωμεν περίσσευμα και αριθμούς μεγάλους,
 κι' άς τρώμε τον περίδρομο κι' άς πίνωμεν άνέτως
 και Φασουλής άν γίνεται καθείς και Περικλέτος,
 κι' άς ρίπτωμεν τά ψίχουλα στους πεινασμένους σκού-
 [λους,
 πρό πάντων δέ, παρακαλώ, άς κλέπτωμεν άλλήλους,
 άς κλέπτωμεν παν νόμισμα, παν πράγμα και παν είδος,
 εις τουτο γάρ συνίσταται ή δόξα της πατρίδος.
 Και άν ό Βίσμαρα έσκουζε και σκούζει όλοένα
 ότι ποτε ό Γερμανός δεν σκιάζεται κανένα.
 εκτός ενός, του Σαβδαώθ, του πανεπόπτου πλάστου,
 και υποκύπτει ταπεινώς 'στ' άς ύψηλάς βουλάς του,
 άλλ' όσοι άνετράφημεν 'στης γής αυτής τό χώμα
 ουδέποτε φοβούμεθα και τον Θεόν άκόμα,
 κι' ό άρχικαγκελάριος και κάθε άλλος ξέρει
 πως των Ρωμηών ό τράχηλος ζυγόν δεν υποφέρει.

(Χειροκροτήματα σφοδρά, έπευφημίες, σάλος, που λές και είναι Σύλλογος του Φασουλή ο μπάλος).

‘Ο Π. Βρέ Φασουλή, μάς έσπασες μ’ αυτές τās προσφωνήσεις.

‘Ο Φ. Πρέπει να έχη ό χορός κι’ όλίγας συγκινήσεις, εις ό,τι δέ βρέ Περικλή, προτίθεσαι να κάνης, αν είσαι άνθρωπος σωστός, δέν πρέπει να ξεχάνης τής προσφιλους πατρίδος σου τά ίερά έδάφη... αλλά βουδάσου κι’ έρχονται οί δημοσιογράφοι.

(Κι’ ο πρώτος ό Καμπούρογλου γεμάτος από νέα γραμμένα δλα με ψηλά στοιχεία τών έννέα περι άναχωρήσεων άλλοδαπών και φίλων, περι άποδιώσεων αγαπημένων σκύλων, περι γεννήσεων, χορών, βαπτίσεων, γευμάτων, κι’ άλλων τοιούτων σοβαρών τά μάλιστα θεμάτων. Κατόπιν ή ‘Α κ ρ ό π ο λ ι ς με τόν Γαβριηλίδη, τόν Βελλιανίτη τόν ψαρά και τόν Παναγιωτίδη, τόν Μαυρογένη τόν κομψό, τόν Μακεδόνα Τσιάκα με τίτλους, μ’ έξωτερικά, και με άρχαία φράκα. Σηκώνουν πισστήριον φρικτόν άφίνου κτύπον, δυνάμειως τουλάχιστον τετρακοσίων ίππων. κατόπιν δέ ό Ζέγγελης και άλλοι τών γειτόνων τó πισστήριον αυτό άκολουθούν με πόνον, μετ’ άγωγών και φοβερού κατηγορητηρίου κατά τής ‘Α κ ρ ο π ό λ ε ω ς και του πισστηρίου. Κατόπιν Ρούκης ό κοντός, που είναι άλλος είδος, ό νεαρός Διευθυντής ό τής ‘Ε φ η μ ε ρ ί δ ο ς, μ’ έπαγγελίας άληθώς σπουδαίας και μεγάλας, με δηό τακούνια ύψηλά και μπόταις τής καθάλας, μαζί του δέ ό Παλαμάς καθώς κι’ ό Κακλαμάνος με μία πένα εις τ’ αυτί και με χαρτένιο κράνος. ‘Αλλά ιδού κι’ ό ‘Αννιος ό Μπάμπης σύν τοις άλλοις, ό Κουσουλάκος, Σπανδονής, κι’ ό Λάμπρος ό Μιχάλης, τής πρώην Κ α θ η μ ε ρ ι ν η ς τόν θάνατον θρηνούντες κι’ ‘Ηλί λαμά σαβαχθανί με σπαραγμόν φωνούντες. Καλαποθάκης δ’ έπειτα όρμα μετά βροντής, ό τής Σ η μ α ί α ς άλλοτε γνωστός Διευθυντής, όπου έσχάτως και αυτή έτίναξε τά κώλα και πών οί καναπέδες της και τά καλά της δλα και ούτος περιβάλλεται με μελανόν μανδύαν και τήν Σημαίαν του θρηνει με άλγος ‘στην καρδίαν. Μά κι’ ό ‘Αλεξανδρόπουλος έμβαίνει ζωηρός, τής ‘Ε π ι θ ε ω ρ ή σ ε ω ς συντάκτης φλογερός, ως σύμβολον πολιτικής κρατών κοκκινογουλι, κατόπιν ό Μαθιόπουλος με άρθρα και ντασθλι, ό ‘Αννιος του ‘Α σ τ ε ο ς με χίλιαις δηό φιγούραις και με πολλών συμπολιτών αξιοτίμων μούραις, οί δύο Παγανέληδες, ό Γεωργής και ό Σπύρος, κι’ οί δύο μύδρους φλογερούς έκπέμποντες κρατήρος, Κλεάνθης ό του Ρ α μ π α γ α, ό Γιάννης ό Βερδέρης, ό κύριος Πα λ η ά ν θ ρ ω π ο ς ως Βάχχος ντελπεντέρης, Φ.λήμων ό και Δήμαρχος, ό του Φ ω τ ό ς Καρύδης, κι’ ό άρθρογράφος ό πολύς, ό Πέτρος Κανελλίδης, ό Μπέσας, ό Κωνσταγγελής, ό Κοκοράδας κι’ άλλοι, ώνπερ ούκ έστιν αριθμός κι’ ή δόξα των μεγάλη. ‘Εμβαίνουν μέσα με χαρτιά, κονδύλια, καλαμάρια, με φορεσιαίς λογής λογής, με σάκκους και ταγάρια, ή δέ κυρία Φασουλή με δλην της τήν ζάλην τούς πάντας υποδέχεται μ’ ευγένειαν μεγάλην

κι’ άμέσως τούς παρακαλει με δλα τά σωστά της να ρεκλαμάρουν τόν χορόν και τήν καμψότητά της).

‘Ο Π. Κονσπιρατέρ! Κονσπιρατέρ!...

‘Ο Φ. Οί συνωμόται φθάνουν. (Οί πάντες άποσύρονται κι’ άμέσως τόπο κάνουν).

(‘Ο Δεληγιάνης προχωρεί με πάταγον και κτύπον, άκολουθούμενος τυφλώς υπό τών έπιλοσίπων, πρωτοκαθέδρων άρχηγών και άθλητών μεγάλων, του Ράλλη, του Ζυγομαλά, Λεβίδη και τών άλλων. ‘Εμβαίνουν μ’ έγχειρίδια, με μιά σιραβή ματσούκα, με λαιμοδέτας μελανούς και με ξανθή περούκα, καθώς και ‘στην Μαντάμ ‘Αγγώ έκειν’ οί συνωμόται, και κράζουν «θάνατος παντού και κάτω οί προδόται». και μες ‘στην σάλα του χορού σαλτάρουν και πηδούν και με ρυθμόν και σχήματα τά κάτω τραγουδούν :)

«Ντάν λε τάν κέ νου βιβόν ίλ φόν άβουάρ μπερούκε μπλόντε κολλέ νουάρ».

(‘Ενθ’ δέ όλοι έμμανεις φωνάς άγρίας βάλλουν και τήσμα τών συνομοτών με άρμονίαν ψάλλουν έξαίφνης ύποφαίνεται τó ξίφος του Λεβίδη, του δέ κλεινού Πρωθυπουργού του πάει ριπιτίδι και ‘στην κρεββατοκάμαρα του Φασουλή πηγαίνει κι’ όπίσω του άκολουθούν κι’ οί άλλοι τρομασμένοι).

‘Ο Φ. ‘Αγαπήτοι Κονσπιρατέρ ‘συχάσετε να ζητε, γιατί θαρρώ πως έρχονται οί φίλοι Τραπεζίται.

(Εισέρχεται ό Κορονιός και ή λοιπή παρέα μ’ ένδύματα παράδοξα και άληθώς ώραια, ως κόρακες, ως πελαργοί, ως άετοι και γυπες και τρέχουν σ’ δλαις τής γωνιαίς και ‘στου σπητιού [τής τρύπαις,

ένθ’ δέ κρώζει τών κλεινών Τραπεζιτών τó σμήνος ό Εύγενίδης έρχεται ως μέγας Κωνσταντίνος με άλλο ξίφος θαυμαστόν λαμπρότερον εκείνου όπου ως δώρον έδωσε του νέου Κωνσταντίνου, κι’ ένθ’ άντάρα γίνεται και σύγχυσις πολλή κρυφά εις τήν γυναϊκά του ό Φασουλής ‘μιλεϊ :)

‘Ο Φ. Για πάρε τά τεφτέρια μου και δλα τά κλουτάπια. μά κλεισε, σε παρακαλώ, και δλα τά ντουλάπια, να μή μάς πάρουν τίποτε αυτοί που ήλθαν τώρα... φοβού, μά φάμ τούς Δαναούς κι’ αν έρχονται με δώρα.

‘Ο Π. ‘Ο βασιλεύς! ό βασιλεύς!

‘Η Φ. Θεέ μου τί έσπέρα!

‘Ο Φ. ‘Ο βασιλεύς, ό βασιλεύς σιμόνει έδώ πέρα.

‘Ε! δουλοι, δορυφόροι, μου, ‘στον βασιλέα φώτα...

έσύ, κυρία Φασουλή, να πλητιάσης πρώτα.

Τόν ύμνον τόν βασιλικόν ή μουσική άς παίξη

και δλα θάλασσ’ άς γενοδν, άμάν, Χριστέ, κι’ άς φέξη,

πυρί μιχθήτω τάχιστα ή τής ‘Ελλάδος γη,

ό μόσχος δέ ό σιτευτός άμέσως άς σφαγή.

(Ὁ βασιλεὺς εἰσέρχεται μὲ ὄλην τὴν Ἑλλάδα, μὲ ὄλο τὸ Τατόϊ του καὶ μὲ τὴν Μανωλάδα, μὲ τὰς κυρίας τῆς τιμῆς καὶ μὲ πολλὰ κοπάδια ἀπὸ κατοίκαις, πρόβατα, κοκόρια καὶ γελάδια. καὶ προχωρεῖ σιγὰ σιγὰ ἑπὶ τὴν Φασουλῆ τὸ κίβρι, ἢ δὲ Ἀδλὴ ὡς ποιμενίς τὰ ποιμνία του βόσκει. Κατόπιν σμήνος ἔπεται πολλῶν καὶ διαφόρων, διαγγελέων στραταρχῶν, καὶ ἄλλων σπαθοφόρων, καὶ οἱ Πρόξενοι τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς Πορτογαλίας μὲ τρικαντὰ καὶ μὲ στολὰς ἀπείρου ποιικιλίας).

Ὁ Φ. Ὁ σεβαστέμου μου Κύριε, Μεγαλειότατέ μου, τοιαύτη δόξαν καὶ τιμὴν δὲν ἤλπιζα ποτέ μου. Ἀπότου σὰς ὠδήγησα ἑπὶ τοὺς τάφους τῶν προγόνων καὶ ἐγὼ κατόπιν ἔφυγα καὶ σὰς ἀφήκα μόνον, ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν καθόλου δὲν σὰς εἶδα, μὰ πάντα ἔχω διὰ σὰς ἀγάπην καὶ φροντίδα. Μετὰ χαρᾶς του δ' ἔμαθε καὶ ὁ Φασουλῆς ὁ νάνος πῶς Ἰ μ τ ι γ ρ α ζ σὰς ἔδωκε ὁ κραταῖος Σουλτάνος, πῶς τοῦ ἐδώσατε καὶ σεῖς τὸν Μεγαλόσταυρό μας καὶ οὕτω πῶς ἐδέσαμε καλὰ τὸν γαῖδαρό μας, πῶς βασιλεὺς ἐγίνατε ἀκόμη πρὸ μέγας, πῶς δὲν σὰς φεύγει σουαρές, πῶς δὲν σὰς φεύγει μπάλος. Καὶ νῦν εἰς τὰς θελήσεις σας ὡς δούλος σας ὑπέικων σὰς ὑποδέχομαι καὶ ἐγὼ ἑπὶ τὸν ταπεινὸν μου οἶκον καὶ βόσκω τὰ κοπάδια σας μὲ τὴν Ἀδλὴν σας ὄλην εὐχόμενος ὡς τάχιστα νὰ πάρωμεν τὴν Πόλιν. Ἀπὸ κοντάσου βασιλεῦ, καὶ ἐμένα μὴ μὲ διώξητε... ἄρατε πύλας καὶ ἐφθασε ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης.

(Ὁ Δεληγιάνης ἔξαφνα κατεσπευσμένως φεύγει, ἀλλ' ὅμως πρὶν μὲ τοὺς λοιποὺς ἀπὸ τὴν σάλα ἐβγή ὁ Φασουλῆς ὀρμητικῶς ἑπὶ τὴν πόρτα τὸν προσθάγει καὶ τοῦ κυρίου Θεωρῆ τῆς φαβορίταις πιάνει).

Ὁ Φ. Ἀγαπητὲ Θεόδωρε, ποῦ θέλετε νὰ πάτε ;
καθίσατε παρακαλῶ, ἐάν μὰς ἀγαπάτε.
Ὁ Δ. Ὁ βασιλεὺς ! ὁ βασιλεὺς !... δὲν εἰμπορῶ νὰ μείνω.
Ὁ Φ. Ἐάν δὲν τὸν γνωρίζετε ἀμέσως σὰς συστήνω,
καὶ εἴμ' ἔτοιμος πρὸς χάριν σας ἑπὶ τοὺς πόδας του νὰ πέσω
καὶ μ' ὄλην μου τὴν δύναμιν νὰ τὸν παρακαλέσω
μὲ στερεὰν πεποίθησιν καὶ δίχως ν' ἀμφιδάλῃ
εἰς τὴν χρυσὴν σας γέφυραν τὸ πόδι του νὰ βάλῃ.
Προσμείνατε, παρακαλῶ, καὶ θὰ τὸ καταφέρω,
καὶ ἀπὸ τώρα, μὴν ἀμί, ἐκ μέσης σας συγχαίρω.

(Ὁ Φασουλῆς ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Θεωρῆν βαστάει καὶ εἰς τὸν Μεγαλειότατον θερμῶς τὸν συνιστᾷ, καὶ ἀρχίζουσι σχόλια εὐθύς, ἀστεία καὶ ἐξυπνάδες, ἐνθ' ἑπὶ τὴν σάλα ἔρχονται καὶ ἄλλοι μασκαράδες, ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς μακρὰν παραμονεύει καὶ τὸν Μεγαλειότατον κρυφὰ κατασκοπεύει).

Ὁ Π. Μὰ δὲν μοῦ λές, βρε Φασουλῆ, τί διάβολο θὰ γίνῃ ;
Ὁ Φ. Αὐτὸς ὁ μπάλος, φίλε μου, ἱστορικὸς θὰ μείνῃ,
καὶ θέλω τώρα νὰ ἴδῃ εἰς τὸν χορὸν μου τοῦτον
τὴν θέσιν, τὸ ἀξίωμα, τὸ πνεῦμα καὶ τὸν πλοῦτον,

κάθε μεγάλον ἄνθρωπον ἐξώλης καὶ προώλης,
πάν ἔτι ἔχει ἐκλεκτὸν τῶν Ἀθηνῶν ἢ πόλις.
Ἀλλὰ εἰπέ μου, Περικλῆ, σὰν θαῦμα δὲν σ' ἐφάνη
νὰ ὀμιλῇ ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ Δεληγιάνης ;

Ὁ Π. Μὰ πῶς τὸ ἐκατάφερε ;

Ὁ Φ. Μὴν ἐρωτᾷς καθόλου.

Ὁ Π. Ἐσὺ θὰ τὸν ἐούστησες, κανάγια τοῦ διαβόλου.

Ὁ Φ. Θὰ χάσῃ ὁ Χαρίλαος τὰς τόσας προνομίας
καὶ θὰ ἴδῃς μεταβολὰς, θυέλλας, τρικυμίας.

Ὁ Π. Μὰ δὲν μοῦ λές, βρε Φασουλῆ, ποῖος εἶναι τοῦτος πάλι
μὲ τοῦ βωδίου τὰ μακρουλά ἐπάνω ἑπὶ κεφάλι
ποῦ πάει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σὰν παραζαλισμένος

Ὁ Φ. Στοιχηματίζω, Περικλῆ, πῶς εἶναι παντρεμένος.

Ὁ Π. Ἀμμὲ αὐτὸς ;

Ὁ Φ. Καὶ ἐγὼ, μωρέ, τὸν βλέπω καὶ ἀπορῶ...
ὡς φαίνεται ἀπρόσκλητος θὰ ἦλθε ἑπὶ χορὸ.

Ἄλλ' ὅμως ἄς ἀφίσωμεν αὐτὰς τὰς φλυαρίας
καὶ ἔλθε μ' ἐμὲ νὰ συστηθῆς εἰς δλας τὰς κυρίας,
διότι ὁ τετράχορος θ' ἀρχίσῃ ἐν τῷ ἄμα
καὶ ἂν δὲν ἐλθῆς νὰ συστηθῆς θὰ μείνῃς δίχως ντάμα.

(Ὁ Φασουλῆς τὸν Περικλῆν ἐκ τῆς χειρὸς λαμβάνει
καὶ εἰς τὰς κυρίας δι' αὐτὸν θερμὰς συστάσεις κάνει,
ἢ δὲ κυρία Φασουλῆ ἐξ ἀντιθέτου μέρους
τὴν Περικλέτου συνιστᾷ ἑμπρὸς τοὺς καθβαλιέρους,
ἑπὶ τοὺς Γραμματεῖς τῶν Πρεσβειῶν καὶ εἰς τοὺς πρεσβευ-
[τάς,

ἑπὶ τὸν κύριον Γεννήσαρην καὶ ἄλλους χορευτὰς.
Ἐν τούτοις συναθροίζοντο τῶν χορευτῶν τὰ σμήνη
καὶ ὁ Χατζηπέτρος ὁ γνωστὸς τὸν μπάλο διευθύνει,
μὰ δίδει καὶ ὁ Φασουλῆς προστάγματα μεγάλα :
« τὸν μπαλανσέ, ἀλλὲ ρετούρ, ὀρεβουάρ, καὶ ἄλλα ».
Καὶ τότε κάθε χορευτῆς τὴν ντάμα του γυρεύει,
τὸν πρῶτον δὲ τετράχορον ὁ βασιλεὺς χορεύει
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ, καὶ ὁ Φασουλῆς ἐπίσης
χορεύει χαριέστατα μετὰ τῆς βασιλίσσης,
ὁ Κόζεκ μὲ τὴν Περικλῆ, καὶ ὁ Περικλέτος πάλιν
μετὰ τῆς Κόζεκ χύνεται εἰς τοῦ χοροῦ τὴν ζάλην.

Τὸν δεῦτερον τετράχορον παρόμοιον ἐπίσης
ἐχόρευσε ὁ Περικλῆς μετὰ τῆς πριγκηπίσσης,
ἢ δὲ κυρία Περικλῆ μετὰ τοῦ βασιλέως,
ὁ δὲ κομπὸς Πρωθυπουργός, βαρὺς καὶ ἀργαλέος,
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ πέν' ἔξη γύρους κάνει,
χορεύει δὲ καὶ ὁ Φασουλῆς μετὰ τοῦ Δεληγιάνης.
Τὸν τρίτον εἰς τὸν Φερίδου ἢ Φασουλῆ τὸν δίδει
καὶ ἢ κυρία Περικλῆ ἑπὶ τὸν κύριον Λεβίδη,
ὁ δὲ ἱππότης Φασουλῆς εἰς Ἰπουργοῦ κυρίαν
καὶ ὁ Περικλέτος εἰς τὴν Τσίγγρ μὲ πρῶτην εὐκαιρίαν.
Μὰ ἔξαφνα τῆς Φασουλῆς τῆς φεύγει τὸ παπούτσι
καὶ μὲς ἑπὶ τὴν σάλα τοῦ χοροῦ πηγαίνει κοῦτσι κοῦτσι,
καὶ τὸ γοβάκι τῆς κτυπᾷ ἑπὶ τὴν μύτη τοῦ ἀφέντη
καὶ γίνονται μὲς ἑπὶ τὸν χορὸν πολὺ κακὸ καὶ γλέντι,
καὶ παιανίζ' ἢ μουσικὴ γοργὸν τοῦ Στράους μέλος...

ἑπὶ τὸ φύλλον τὸ ἐρχόμενον συνέχεια καὶ τέλος).

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ἑπὶ σπῆτι μου ἀνέθη,
ἑπὶ τὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δὲ ἑπὶ τὸ λάδι, τρεῖς ἑπὶ ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μακρῆ.